

Verslag van mijn reis naar Afrika met bezoek aan de projecten in Malawi, Kenia en Tanzania.

Op zondagavond 23 juli 2023 ben ik samen met het gezin van mijn dochter met een vlucht van Kenia Airways van Schiphol vertrokken naar Nairobi. De volgende morgen daar aangekomen met vier uur overstaptijd naar Lelongwy in Malawi. Maar helaas, zoals dat gebruikelijk is in Afrika, was er enige vertraging. Uiteindelijk om 15.00 uur doorgevlogen naar Malawi. Bij aankomst op de luchthaven was er vervoer geregeld naar de stad, waar we een overnachting hadden in het Mitengo House, een klein hotel in de ambasadewijk. De volgende morgen werden we om 09.00 uur opgehaald door Bonface. Bonface is een ervaringsdeskundige, want hij is zelf albino en zet zich enorm in voor deze groep zowel in Malawi als de omliggende landen. Het was een uurtje rijden naar Michinji, een plaats in het westen van Malawi tegen de grens met Zambia. Het uurtje bleek naar Afrikaanse traditie 2,5 uur te zijn. Bij aankomst in Michinji werden we opgewacht door twee mensen en dat bleken de ouders van Bonface te zijn, die ons vergezellen naar de school.

Aldaar aangekomen worden we hartelijk welkom geheten door de directrice van de school en allerlei kinderen die er rondlopen. Dan gaan we naar Ogogo, (opa in het Malawiaans). Hij en zijn echtgenote zijn beiden ver in de negentig en na zijn pensionering heeft hij het weeshuis/school "Home of Hope" opgericht. Zij zijn heel succesvol geweest, want op dit moment bestaat het geheel uit een lagere school, een middelbare school en een medische afdeling. Zij hebben een groot aantal sponsors weten te binden en er wonen nu ca. 700 kinderen. Wat plichtplegingen over en weer en daarna verder op pad op het terrein. Martha en Thokozani Chisi ontmoet en mee gesproken. Het zijn broer en zus die door stichting MOKK worden ondersteund. Alle gebouwen bezichtigd, inclusief de kamer waarop Martha slaapt met een aantal andere kinderen. Allemaal een eigen open kastje voor hun spulletjes en leuke tekeningen en foto's aan de muur.

Rond 13.00 uur nemen we afscheid, maar Martha en Thokozani gaan met ons mee. Eerst nog even een bezoekje aan een dorp waar een van de mede albino's van de school bij zijn oma woont, omdat zijn moeder hem in de steek heeft gelaten. Zij kon de situatie van het hebben van een albinokind niet aan. Vervolgens naar het huis van de ouders van Bonface in de stad. Daar aangekomen kregen wij een lunch aangeboden. Het smaakte allemaal prima en om 15.30 uur werd de terugreis aanvaard. Alvorens dat te doen hebben wij een klein cadeautje aan beide kinderen gegeven met daarin wat schoolspullen en een flacon zonnebrandcrème factor 50. Helaas onderweg nog een lekke band, maar dat was snel opgelost door de hulp van een aantal jonge omstanders en een kwartiertje later reden we weer. Na aankomst in het hotel en een drankje zijn we naar het Four Seasons restaurant gegaan, waar we pater Steven Ochieng en pater Fernando hebben ontmoet die ook in samenwerking met Bonface voor albino's zorgen. Zij doen dat op een locatie aan het Lake Malawi, ten noorden van de stad Benga. Het was daar schoolvakantie en los van het ontbreken van tijd, niet zinvol om daar heen te reizen, vandaar dat zij naar Lelongwy gekomen waren. Na de maaltijd en bij het vertrek aan pater Steven ook vier cadeautjes en flesjes zonnebrandcrème meegegeven voor de vier andere albinokinderen die stichting MOKK ondersteunt.

De volgende dag hadden wij een vlucht terug naar Nairobi om 17.00 uur. Het vliegtuig vertrok redelijk op tijd, 17.45 uur, maar er bleken 2 vluchten te zijn gecombineerd en gingen wij via Dar es Salaam naar Nairobi. Aankomst uiteindelijk in Nairobi 22.00 uur. Lange procedure bij de immigration met als gevolg dat ik om 23.30 uur in het hotel aankwam.

De volgende dag weer vroeg uit de veren. Om 09.00 uur stond de chauffeur voor om ons naar Kasikeu te brengen. Volgens Peter, onze chauffeur 1,5 uur rijden, Dus dat werd 2,5 uur zoals gebruikelijk in Afrika. Daar aangekomen werden we ontvangen door Agnes Kamuya, degene die in hun dorp met een aantal andere moeders voor een aantal aids-wezen zorgen. Daarvandaan nog een half uurtje naar de Matilku Boys High School, waar een van de door ons ondersteunde studenten zit. De directeur aldaar had het allemaal groots aangepakt en wilde ons bewegen om nog meer van zijn leerlingen financieel te ondersteunen. We hebben dat niet gedaan en na met onze student en nog twee anderen te hebben gesproken zijn de doorgereisd naar het dorp waar Agnes woont. De reis naar het dorp ging over ongeplaveide wegen vol met kuilen en ook moesten we een riviertje oversteken waarover geen brug was, dus maar met de auto door het water.

We werden ontvangen door dansende en zingende moeders en vervolgens naar een tent geleid. Wij moesten voor in de tent plaats nemen en daar tegenover nam een groot deel van de dorpingen plaats. Eerst werden wij toegesproken door de chieft van het dorp en daarna door de ceremoniemeester van het evenement dat zij hadden georganiseerd en daarna kwam Agnes met een speech. Ook werden we voorgesteld aan Jennifer, een vrouw die had kunnen studeren door hulp van Kune Zuva, de stichting waarmee we samenwerken, en die thans een gerenommeerd niertransplantatie chirurg is en ook aan Jane eveneens gesponsord door Kune Zuva. Daarna volgde een ceremonie die we niet hadden kunnen bedenken. Ikzelf werd tot een soort ereburger van het dorp uitgeroepen en werd volledig gekleed en getooid met alle rekwisieten die daarbij horen. Daarna kwamen de rest van het gezelschap waarmee ik reisde aan de beurt. En toen wij dachten dat het daarmee gedaan was, hadden wij het volledig mis, want toen werd er een groot buffet aangedragen en gingen we met zijn allen eten en drinken. Het dreigde al donker te worden toen we uiteindelijk vertrokken richting het hotel in Nairobi, waar wij om 20.00 uur weer aankwamen. Een hele bijzondere dag met heel veel onverwachte dingen.

Daarna ben ik met de familie een paar dagen op safari gegaan in het zuidelijke deel van Kenia en daar vandaan overgestoken naar de Serengeti in Tanzania. Aan het eind van deze safaritocht zijn we uitgekomen in Arusha en daar bevindt zich een "blijf van mijn lijf huis" voor Masai meisjes, waarvan wij er 12 ondersteunen om naar school te kunnen.

Dit huis wordt geleid door Esther Kivuyo. Esther is een jong Masai-vrouw, die zelf ervaringsdeskundige is. Het was even wat lastig te vinden, want van dit soort huizen wordt geen adres bekend gemaakt, en we wisten alleen dat wij naast een bepaalde school moesten zijn. Na enig zoekwerk had onze chauffeur de school gevonden en een toevallig passerende vrouw, dat bleek Esther te zijn, wees ons het huis aan waar we naar toe moesten. Op de binnenplaats stonden wat plastic stoelen en werden wij gevraagd plaats te nemen. Na een minuut of 10 ging de deur van het huis open en kwamen er heel schuchter een 12-tal meisjes naar buiten, die een welkomstlied voor ons zongen. Daarna werden we door Esther officieel welkom geheten en konden de meisjes om beurt wat zeggen of iets voorlezen dat

ze hadden voorbereid. Het waren allemaal dankbetuigingen voor de steun die ze van ons ontvangen en er werd voor ons gebeden. Toen lieten ze alle schroom varen en werd het een dans- en zangfeest waar geen einde aan leek te komen. Het ijs was toen helemaal gebroken, want waar we eerst keurig tegenover elkaar zaten, zaten we daarna allemaal door elkaar heen. Er werd door 1 meisje nog solo een zelf gecomponeerd lied gezongen met een hele mooie zuivere stem. Verschillende meisjes hadden brieven en tekeningen met boodschappen gemaakt die ik allemaal in ontvangst mocht nemen. Ook voor deze meisjes hadden wij een cadeautje meegenomen. In het cadeautje zat o.a een passer en een geodriehoek. Die hadden ze nog nooit gezien, dus dat moest even uitgelegd worden. Toen wij dachten dat het festijn ten einde was, werden wij ook daar verrast met een maaltijd. Een vijftal van de oudere meisjes had de dag ervoor gekookt voor het hele gezelschap en ook daar moesten wij deelnemen aan het buffet. Alhoewel alle meisjes op kostscholen zitten, zijn ze in de vakanties bij Esther. Zij heeft een klein maar gezellig ingericht huis, waar met veel passen en meten, veel makke schapen in gaan. We hebben haar huis bekeken Na het eten hebben wij afscheid genomen want de meisjes moesten 's-middags allemaal weer op school aanwezig zijn.

Wij hebben onze vakantie nog een paar dagen voortgezet op Zanzibar en zijn op 10 augustus weer op Schiphol aangekomen.